

med, at saa omfattende Omraader, som der her er Tale om, hvad Prisansættelse angaar, i ikke ringe Grad er overladte til Nævnene og Administrationen. Jeg maa have Lov til som et Eksempel i saa Henseende at nævne Brødet. I Henhold til Kornloven og Dyrtdsloven, som vi vedtog i 1918, var Hensigten jo at faa foretaget en Nedsættelse af Prisen paa Brød af 15 Øre plus 10 Øre, i alt 25 Øre pr. 4 kg Brød. Og da Gennemsnitsforbruget pr. Individ vel kan sættes til 22 Brød aarlig, vil det altsaa betyde et Tilskud af gennemsnitlig $5\frac{1}{2}$ Kr. pr. Individ aarlig, eller for Danmarks samlede Befolkning et Beløb af 16—17 Millioner. Men foretager man nu en Undersøgelse af, hvorledes denne Sag er praktiseret, kan jeg i alt Fald ikke komme til andet Resultat, end at man vil komme op paa ganske andre Tal. Staten har ifølge Kornloven overtaget Rugen til en Pris af 26 Kr., og saa vidt mig bekendt udleveres Rugen fra Statens Lagre til Brødproducenterne til en Pris af 6,70 Kr. pr. Td. Staten giver altsaa et Tilskud pr. Tønde Rug af ca. 19 Kr., og hvis vi regner det gennemsnitlige Forbrug pr. Individ til ca. $\frac{2}{3}$ Td. Rug, bliver det for Danmarks ca. 3 Millioner Mennesker ca. 38 Mill. Kr. i Tilskud fra Staten til Nedsættelse af Brødprisen. Men hertil kommer endvidere, at den Rug, der udleveres fra Statslagrene, for en ikke ringe Dels vedkommende staaer Staten i betydelig højere Pris end de 26 Kr. pr. Td. For ikke smaa Kvantiteters Vedkommende har man nemlig været nødt til at underkaste Rugen en Tørringsproces. Jeg tror at vide, at man endog er skredet dertil i adskillige Tilfælde, hvor det fra de Folks Side, der har paataget sig at passe Statslagrene, er forment, at Rugen meget vel kunde holde sig frisk uden en saadan Tørringsproces. Hertil kommer endvidere Svindet, som denne foranlediger, Lagerlejen og i mange Tilfælde Transportudgifter ved at føre Rugen fra den ene Landsdel til den anden. Jeg tror, at man vil være nogenlunde paa den sikre Side, naar man opstiller følgende Regnestykke for yderligere Udgifter for Staten pr. Td. Rug: Tørringen vil pr. Tønde andrage ca. 1 Kr. 75 Øre, Svindet saadant noget som 1 Kr. 30 Øre, Lagerleje det første Sted, hvor Rugen er opsamlet, mindst 75 Øre; dertil

kommer Fragten fra den ene Landsdel til den anden ca. $1\frac{1}{2}$ Kr. og endelig fornyet Lagerleje 75 Øre. Vi kommer derved op til en øget Udgift af 6 Kr. 05 Øre pr. Td., saaledes at den Rug, der udleveres til 6 Kr. 70 Øre til Produktion af Brød, i mange Tilfælde i Virkeligheden staaer Staten i betydeligt over 30 Kr. Ser man saa paa den anden Side paa Brødprisen, vil man finde, at disse mægtige Øre fra Statskassens Side præsteres for at opnaa en Brødpris af ca. 64 Øre. Saa vidt mig bekendt betaler Bagerne for groft Rugmel til Brødproduktion 8 Kr. 70 Øre pr. Sæk, og regner man, at der af hver Sæk gennemsnitlig kan fremstilles ca. 31 Brød à 4 kg, vil Melprisen pr. Brød blive ca. 28 Øre. Det vil da sige, at Bagerne faar ca. 36 Øre for Bagning og Arbejde pr. Brød. Vi kender alle sammen den gamle Wesselske Fabel, som ender med, at „den Bager græd gudsjammerligt, da man ham førte væk“ — det var, da man vilde rette ham i Stedet for Smeden. Jeg tror, at de Bagermestre, der har været for det Tribunal, som har fastsat de her nævnte Priser, har haft et helt andet Præg over deres Ansigt, end de havde, der i sin Tid var stillede for den gamle Wesselske Dommer. Det er forstaaeligt, om det i vide Kredse i disse Tider antages, at Bagererhvervet fra i de første Krigsaar for Rugbrødets Vedkommende at være saare lidet rentabelt er blevet til et saare rentabelt Haandværk.

Den Tid, der er levnet os til Behandling af hele denne Sag, er jo grumme ringe. Inden Maanedens Udgang skal Lovforslaget være ophøjet til Lov, og der er derfor slet ikke Tid for dette Ting til at foretage en Undersøgelse og Prøvelse af de mange til Lovens Praktisering knyttede Forhold, og en Udvalgsbehandling med saa kort Tids Frist, som her er givet, vilde efter min Mening intet frugte. Saa meget mindre vilde det være Tilfældet, som der efter min Formening ikke paa nærværende Tidspunkt er nogen væsentlig Grund til at foretage Forandringer i det foreliggende Lovforslag, hvis Enkeltheder jeg i det store og hele ogsaa paa mit Partis Vegne kan tiltræde. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse her i Tinget, idet jeg dog, inden jeg slutter, vil udtale Haabet om, at man, naar vi hen imod April